

ŽURKE,
NEPRIJATNOSTI I
KUĆNI LJUBIMCI
NA TAJNOM ZADATKU

KAREN MAKOMBI

Prevela
Milica Cvetković

■ Laguna ■

Naslov originala

Karen McCombie

ALLY'S WORLD

PARTIES, PREDICAMENTS AND UNDERCOVER PETS

Copyright © Karen McCombie Ltd, 2002

Cover illustration copyright © Spike Gerrell, 2002

Translation Copyright © 2009 za srpsko izdanje, LAGUNA

„Slatkoj harizmi“ – ko god to bio

ELIN SVET

objavljeni naslovi:

- ① Prošlost, sadašnjost i glasna, preglasna devojčica
- ② Sastanci, sastanci u četvoro i velika, prevelika muka
- ③ Leptirići, grubijani i ružne, ružne navike
- ④ Prijatelji, čudaci i veoma tajne tajne
- ⑤ Momci, braća i trbušaste plesačice
- ⑥ Sestre, super-odvratnici i ljigave, cmizdrave ljubavne pesmice

Sadržaj

Prolog	9
1. Kira i umetnost dosađivanja	13
2. Vriska, gužva i kobasice	23
3. Hop! Dva, tri... uff...	39
4. Neustrašiva strašljivica	46
5. Stomaci koji su se raskrčali i blejzeri što predu	54
6. Gnjecav kupus i mučenje pogledom	61
7. Nega kućnih ljubimaca; prva lekcija – održavanje ljubimca u životu	70
8. Plava guza, crveno lice	79
9. Ono suprotno od zabavnog	87
10. Patike... šorc... mače...	95
11. Ljubimci vanzemaljci	106
12. Trupkanje sićušnih šapica	111
13. Hej, pa za sve postoji prvi put... (uff)	116

14. Kirin privremeni poklon	121
15. Skočko i Naduvenko	128
16. Radost svetu!	139
17. Kućni ljubimci protestuju	145
18. Trepći, trepći, mala sijalice... ..	154
19. Zar se već zabavljam?	162
20. Dremljivo iznenađenje za baku	175
21. Poljupci s ukusom hrane za pse i ne baš sastanci... ..	184

Prolog

Draga mama,

Znaš šta? Stvarno bih volela da vidiš naše kućne ljubimce – svi su tako slatki. Ovaj, možda lepljivi insekti baš i nisu: *njih* je teško nazvati slatkim. Osim ako nisi Tor, naravno. (Uzgred, nemam ništa protiv lepljivih insekata – samo što više volim stvorove koje mogu da mazim. Ako maziš lepljive insekte oni te pecnu. Pokušaj to da objasniš onom finom čoveku iz RSPCA* koji je došao da proveri pritužbe na okrutno ponašanje prema životinjama...)

A danas nas je posetio centar za zbrinjavanje životinja uglavnom zato što je baka proglasila Dan kupanja kuca. Bila je u pravu – u poslednje vreme Rolf i Vinslet su *zaista* počeli da smrduckaju. (Kako to da mačke mirišu na... gotovo ni na šta, a psi lako počnu da bazde na kolonjsku vodu zvanu Hrana za pse i Neopran veš?)

Bilo kako bilo, Rolf je uživao u kupanju i čitavoj toj gužvi, pa je šljapkao po vodi grickajući mehuriće sapunice, dok smo se Tor i ja trudili da nas ne potope plimski talasi koje je pravio. Zatim je došao red na Vinslet, ali se taj red poremetio jer je

* Engl.: Royal Society for the Prevention of Cruelty to Animals – Kraljevsko društvo za sprečavanje okrutnog ponašanja prema životinjama. (Prim. prev.)

onim svojim izoštreanim njuhom nanjušila šampon za pse, pa je bila u pripravnosti iz bojazni da joj preti kakva nedostojna situacija kao što je kvašenje. Međutim, posle pola sata potrage, u kojoj su učestvovali svi članovi porodice Lav, uz režanje je izvučena iz svog skrovišta u ventilacionom plakaru (Kolin ju je odao njuškajući vrata) i ubačena u kadu, gde je stajala ukrućeno i prezrivo dok joj je Rouan od nasapunjane dlake pravila mohikanu na glavi.

Mačke su bile oduševljene ovim pa su naizmenično šetale pored kupatila i overavale pseće poniženje. Rolf, doduše, nije mario (možda ni primećio) da je i sam ponižen – upravo se izležava onako mokar u bašti i veselo iskijava šampon iz njuške. *Vinslet* je pak znala da joj se mačke rugaju pa im se osvetila tako što je svu vodu sa sebe otresla po Kolinu i kompaniji, priredivši im neočekivano tuširanje.

E sad, pišem ti sve ove slatke pričiće o slatkim životinjicama da bih te opustila... pre nego što ti ispričam sve nedaće koje su me u poslednje vreme snašle. Ispravka: nevolje u koje me je jedna od takozvanih najboljih drugarica uvalila. A ta drugarica je slučajno Kira Dejvis.

Nisi se iznenadila?

Dobro, ostavljam te da čitaš ovo: upravo sam čula kako Tor urla da je Rolf progutao pčelu (opet), što znači da idemo u kratku šetnju do veterinara (opet)...

Mnogo te voli,
Eli
(tvoje dete ljubavi* br. 3)

* Engl.: *Love* – ljubav; Elino prezime. (Prim. prev.)

1.

POGLAVLJE

Kira i umetnost dosađivanja

Vreme: 14 i 30, subota.

Mesto: sto u mojoj kuhinji, mada se „sto u mojoj kuhinji“ *ne vidi* od brda plastičnih kesa (sve su iz prodavnica odeće i sve uglavnom Kirine).

„Zar se ne plašiš pomalo toga?“ Sendi je sumnjivo treptala u ono što je Kira prislonila uz grudi.

„Ha?“, nabrala je Kira onaj pegavi tamni nos u znak odgovora. „Ovo je *majica*, Sendi! Kako bi se neko plašio *majice*?“

Naravno, ja sam znala šta je Sendi mislila. (Tome upravo i služe najbolje drugarice; da shvate – na neki jeziv, neizgovoren, psiho način – tačno ono o čemu vi brbljate.)

„Pita te zato što je s jednim ramenom“, krenula sam da objašnjavam pokazujući na plavo-ljubičasto-ružičastu prugastu majicu.

„Pa šta s tim?“, namrštila se Kira odmaknuvši je od sebe i tražeći znake jednoramenog užasa.

Sve do tog trenutka baka je, vredna kô pčelica, s kuhinjskog pulta strugala otiske prstiju i šapa i tiho cuktala na kaos koji je naša kuhinja uglavnom predstavljala. Ali sad, kad je Kira podigla svoju najnoviju, od pre sat vremena, stvarčicu, primetila sam da je i baka virnula i namrštila se. Znam da su ove pruge i boje *preupadljive* za bakin ukus ograničen na sivo i marinoplavo, ali videla sam da je nesimetričan kroj ove majice u njenim očima dobio nula bodova.

„Hoću da kažem – *Sendi* pokušava da kaže da su ovakve stvari sasvim okej za nošenje ako stojiš *mirno*“, produžila sam da objašnjavam Kiri. „Ali, ukoliko zaigraš na žurci, zar se ne bojiš da bi ona mogla... šta ja znam, da *klizi* s jedne strane, a ti ostaneš razgolićena?“

„Oh, *dobro*...“, klimnula je Kira glavom kad mi je uhvatila tok misli. „*Shvatam* šta hoćeš da kažeš. Ne želim da završim kao Rejčel, je l' tako?“

Sve smo čule priču strave i užasa (i stresale se nad njom) o tome šta se pre nekoliko nedelja dogodilo Dženinoj sestri. Rejčel je na proslavi šesnaestog rođendana svoje drugarice mislila da izvodi neke *neviđeno* kul pokrete u igri jer su svi – posebno momci – zijali u nju. Tek kad je osetila hladnoću u predelu grudi, shvatila je da joj je majica u obliku trake oko sika postala traka oko *struka*.

Jož, koji blam...

„Hoćeš li ispod nje nositi prsluče, Kiro?“ , umešala se baka.

Gospode bože, bako. Što se malo ne bi zbližila s mojim drugaricama, ha?

„Uh, ne znam“, odgovorila je Kira hitro me pogledavši, trudeći se da se ne zakikoće na ovoliko otvoreno bakutino pitanje. Znam da Kira stvarno voli svoju bakutu i sve to, ali *zaista* je uvrnuto kad imaš trinaest godina i razgovaraš o brusevima sa ženom od šezdeset. Ne znam zbog čega je to baš... *tako*.

„Znaš, dušo, ako uz nju nosiš prsluče bez bretele“, nastavila je baka neposredno, „mogla bi da je prikačiš uz prsluče majušnom zihernadlom, tamo gde se neće videti, ispod miške. Vidiš?“

„Oh, da!“, klimala je glavom Kira zdušno istovremeno me gurkajući stopalom ispod stola. *Sendi* je za to vreme zurila pod sto, lica zajapurenog kao usijana ringla.

Stvarno, čime će me baka još izblamirati? Prijateljskim ćaskanjem s devojkama o menstruaciji? Ove subote je bila kod nas samo zbog zabave u komšiluku i, koliko god da je volim, volela bih da se odgega i pomogne Majklu i Hariju da namažu puter na kajzerice za hamburgere, ili tako nešto, umesto što i mene i moje drugarice dovodi u neprikladu, a sirotu *Sendi* do ljubičastog usijanja.

„Opa! Izgleda da Majkl i Hari već raspaljuju roštilj!“, odjednom je primetila baka pa se ustremila ka zadnjim vratima. „Bolje da odem i pokušim ono što je ostalo od veša dok ne povuče miris ćumura i pregorelih kobasica!“

„Kad bih *ja* danas išla na roštilj umesto što idem na *dosadnu* večeru s mojim *dosadnim* roditeljima“, uzdahnula je Kira dok smo sve tri posmatrale dvorište, veš koji se ljulja i sivi dim što kulja.

Ta „dosadna“ večera, uzgred, bila je *samo* u *Planeti Holivud*, u Vest endu, kuda Kiru roditelji pre bioskopa vode na čast. Težak život, ha? Ali Kira Dejvis, ako to već i sami niste primetili, *obožava* da se jada. Čini mi se da ona u svom rečniku reč „dosada“ koristi češće od „i“. Mislim, dobro, pozvana sam kod Majkla i Harija ovog popodneva, ali to će biti samo skromna zabava za komšiluk, koju *ja* smatram sasvim zabavnom, dok bi Kira verovatno mislila da je *veličanstveno* „smorna“.

Eto, to vam je Kira. Ona, Sendi i ja upravo smo se vratile s dvosatnog pavanja po prodavnicama u Vudgrinu, u potrazi za nečim što ćemo obući u četvrtak na školskoj igranci za kraj polugođa, prema kojoj takođe nije pokazivala nimalo entuzijazma, čak ni kad je ugledala tu zastrašujuću majicu na jedno rame. Čak joj ni pantalone i cipele koje je kupila uz nju nisu podigle nivo uzbuđenja. „Tu će iona-

ko biti samo sva ona lica koja svaki dan vidamo u školi“, zevnula je dok smo se razvlačile po *Topšopu*. Pa, možda i jeste tako; ali Sendi i ja smo se radovale tome. Dobro de, kad si neka glamurozna poznata ličnost ili neki super kul supermodel, *naravno* da bi bila nezainteresovana za onaj ogroman broj pozivnica koji ti stiže kroz prorez za poštu na vratima, zakrčujući ti predsoblje, ali ako bi ti bila ja, bila bi srećna i da dobiješ jednu pozivnicu u *deceniji*, a svaka žuraja je dobra žuraja.

U stvari, radovala sam se čitavoj ovoj nedelji pred raspust. Za početak, u ponedeljak je dan „Piši!“, sjajna zamisao sa zaista groznim imenom jer pisci i novinari zaposleni u časopisima dolaze da nam *pričaju*. (Trebalo bi otpustiti onog profana koji je smislio taj ofucan naziv.) Zatim, utorak je školski dan davanja godišnjih nagrada. (Ne nadam se da ću doći kući opterećena nekim trofejem, osim ako ne bude nagrađivanja u oblasti „Najbeznadežniji iz matiša“.) Onda, za sredu je naša razredna odlučila da se održi sponzorski Kros zadovoljstva oko Aleksandrinog dvora, što obećava strava zabavu. Pa, trčkanje u gomili kroz park i zezanje s drugaricama je *svakako* bolje od uobičajenog školskog sportskog dana i svih bolova koje *on* podrazumeva. (Čini mi se da sam prošle godine dobila srebrnu medalju za „Saplitanje o najveći broj prepona“.) U

četvrtak je, naravno, žurka (to!!), a u petak imamo skraćene časove i sloboda letnjeg raspusta se primiče (blaženstvo...).

Sve u svemu, sjajna nedelja s jedva nekim *pravim* časom.

„Bože, kako će ova sledeća nedelja u školi biti dosadna“, zavrećala je Kira pa spustila laktove na sto i oslonila bradu na šake.

Ukrstila sam pogled sa Sendi preko Kirinog čupavog konjskog repa. Ona je prevrnula one bebiplave okice i pogledala me u stilu: „Uf! Evo opet kreće!“

„Kako to da uvek uspeš da vidiš samo dosadnu stranu svega, Kiro?“, iscerila sam joj se.

„To je moj veliki dar“, odgovorila mi je zajedljivo. „U svakom slučaju, za *tebe* je to u redu, Eli Lav.“

„Kako je to za mene u redu?“, pitala sam je potpuno zbunjeno. Nazovite me glupom („Kako si glupa!“), ali zar nemamo gotovo identične živote? Zar ne idemo u istu školu, slušamo iste predmete, blejimo s istim društvom?

„Ti imaš sve!“, izjavila je ispravivši se i raširivši ruke.

Obazrela sam se po kuhinji i sagledala klimavu gomilu sudova koji se cede na postolju; antikvitetni (tj. zarđali) frižider sa zalepljenom ceduljicom na vratima „*DA MI NISTE PIPNULI Onkenov jogurt pod pretnjom SMRĆU!! Lav Lin*“; pretrpa-

nu kantu za đubre (u čiju sadržinu spada i jedna prazna ambalaža Onkenovog jogurta, zahvaljujući Rouan); džak podloge za hrčke s pedeset procenata besplatne količine i konzerve hrane za mačke koje sam zaboravila da sklonim kada smo Tor i ja jutros išli u prodavnicu za ljubimce; poluuvele začinske biljke u saksijama na prozoru, koje se niko ne seti da zalije; mačku koja nije Kolin kako zadovoljno odbacuje dlaku ugodno smeštena na gomilu čiste odeće u korpi za veš.

„Šta bi trebalo da gledam?“, pitala sam tupo.

„Ovu divnu porodicu! Ovu divnu kuću!“, odgovorila je živo Kira.

„Zezaš me?“, ciknula sam. Mislim, znam ja da mi je porodica divna, ali kuća? Ja je volim, sa svim onim ludim predmetima i šašavim izborom boja, ali to baš i nije neka uzorna kuća, nije kao Kirina, što odiše unutrašnjim dizajnom i nalazi se u jednoj od najotmenijih ulica Krauč enda. „Pa kuća se truni! Baš ove nedelje je tatu uhvatila panika zbog nove pukotine u zadnjem zidu, široke kao Temza!“

„A ručica za povlačenje vode je otpala kada sam pre pet minuta išla u klozet“, ubacila je Sendi.

„Baš tako!“, rekla sam i tresnula po stolu ne bih li naglasila poentu, od čega je nešto u kesi iznenađeno zapištalo.

„A imaš i sva ta fenomenalna stvorenja...“ Kira se nagnula i nešto šaputala u kesu iz *River ajlenda*, što se ispostavilo da je Kolin, koji je ispod svih kesa promolio onu brkatu riđu njuščicu.

„Da, mačke su *zaista* fenomenalne“, priznala sam i ugurala ruku pod kese kako bih počevala Kolino-vo uvce.

„I psi, i zečevi i sve ostalo!“, nabrajala je Kira. „Kad god dođem, kod vas u kući je zabavno – uvek se nešto dešava. Moja je uvek uredna i savršena i dosadna. I roditelji su mi nestvarno dosadni – nikad mi ne bi dozvolili da imam kućnog ljubimca!“

„Hmm...“, promrmljala sam setivši se kako se Kira, ne tako davno, žalila meni i Sendi da joj je porodični život nesređen i da joj mama ima problema s pićem. Da sam *ja* na Kirinom mestu, sad kad je sva ta nevolja iza nje, čini mi se da se ne bih žalila na to što je kod kuće konačno mir. Ali *ja* sam ja, a *Kira* je mentol.

„Vas dve *nemate* pojma“ – teatralno je uzdahnula Kira, sručila se na sto i zagledala u Kolinove zelene oči – „kako mi je potpuno DOSADAN život...“

„Šta sad pa to znači?“, pitala je baka kad se vratila u kuhinju ruku punih kuhinjskih peškira i Toro-ve pidžame sa Spajdermenom. „Samo je dosadnim ljudima život dosadan, Kiro, dušo!“

Oooh, sećam se da sam ovaj govor čula kad mi je otprilike bilo četiri godine. Mora da je kiša padala samo oko pola minuta, ali kad ste mali, čini vam se da to traje tri nedelje, pa sam počela da negodujem jer mi se smučilo. Baka je izgovorila upravo istu rečenicu o tome kako je samo dosadnim ljudima život dosadan, i dok smo se okrenule, navela je Ro, Lin i mene da pravimo *kilometarske* papirne lančice kako bi nas nečim zabavila. Pridružila nam se i mama i pomogla nam da ih okačimo, tako da, kad se tata vratio (natopljen) s posla, kuća je bila preobražena u prizor s neke fiješte. Samo su nedostajali meksički marijači i nekoliko kofa dorita.

„Ali, gospođo Miler“, zavapila je Kira. „Vi ne shvatate kako je to!“

Uh-uh – bolje bi bilo da Kira spusti poklopac na svoje jadikovke jer će baka ispovrteti šarenu hartiju, makaze i lepak.

„Kiro“, počela je baka ozbiljno, pogledavši mi drugaricu kao učiteljica. „Koliko sam razumela, ti si veoma inteligentna devojčica...“

To je diskutabilno, bako, diskutabilno.

„...i uverena sam da deo te inteligencije možeš da upotrebiš za smišljanje načina *kako* da prestaneš da se dosađuješ, postaneš pozitivnija i poboljšaš sve!“

Kira je začkiljila kao da je bakutaner upravo istr-
tljala neku rečenicu na svahiliju, pa ona sad poku-
šava da shvati odnosi li se pitanje na tačno vreme
ili pravac ka najbližem pojilu bufala, ili već tako
nešto.

„Hoćete da kažete“, polako je progovorila Kira,
„kako treba samo da prihvatim i sve *radim*, pa će
mi od toga biti manje dosadno?“

„Pa, da; manje-više“, klimnula je baka glavom.
„To se zove preventiva.“

„Oh“, promrmljala je Kira razmatrajući ovo.

„Nego, možete li, molim vas, vas tri devojčice
ovog časa da budete malo preventivne i raščistite
sto?“, veselo nas je poterala baka i počela da savija
kuhinjske peškire.

Ja sam odmah počela sa stola da prikupljam kese
– i Kolina – ali sam zastala jer sam ugledala nešto
što me je zabrinulo.

Onu određenu zavereničku *iskru* u Kirinim
očima. Verujte mi, to nikada, ama baš nikada nije
dobar znak...

2. POGLAVLJE

Vriska, gužva i kobasice

„Ne mrdaj!“

Skamenila sam se primevši primamljivi naćo
na samo nekoliko centimetara od usta. Rouan –
koja se taman spremala da prekrsti ruke – ukoći-
la se zauzevši neku pozu koja je lićila na karate.
Mada ćete teško sresti nekog stručnjaka za kara-
te odevenog u preveliko crveno radnićko odelo,
s podjednako crvenim gerberima* prikaćenim za
konjski rep.

(*Gerberi su veliki šareni cvetovi nalik belim
radama, da ih ne biste pobrkali s gerbilima, koji
nisu crveni i ne mogu da se koriste kao ukrasi za
kosu.)

„Zašto da se ne mrdamo?“, uglas smo negodo-
vale Rouan i ja. Naravno da smo i dalje poslušno
mirovale kako je Tor zahtevao. Naš brat nikad ništa
ne govori uzalud. (Naš brat uglavnom uopšte i ne
govori.)

„Šššš!“, utišao nas je.